

ГИЙОМ АПОЛИНЕР
ЛЮБОВТА ПРЕЗРЕНИЕТО И
НАДЕЖДАТА

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2004

chitanka.info

Аз те притисках до гърдите си тъй както малкото
детенце

иска
гълъб който удушва без да

Аз те притисках с цялата ти хубост твойта хубост
по-богата

и от всички златни мини в Калифорния по Времето
на треската за злато

Засицах своя чувствен глад с усмивката ти с
твойте погледи

и твойте тръпки
Аз имах притежавах твойта гордост аз когато те
държах

превита и понасяше властта
ми ти и моето надмощие

Аз бях решил да взема всичко онова което беше само
обаяние

И ето ме приличам днес на Иксион след любовта му
призрака от облаци изваян точно копие на тази
на която казват Хера или пък
прикритата Юнона

Но кой ли може да докосне кой да хване облаци ръка
върху

мираж да сложи кой ще се
излъже че в прегръдките си

държал небесния лазур
Как исках аз да грабна цялата ти хубост а съм
притежавал

само твойто тяло
Но тялото уви не е то вечността
Телата имат своите всекидневни утешения не е
това любов

И днес напразно се опитвам твоя дух да задържа
Той се изплъзва той отвсякъде ми се изплъзва като
шаващо

кълбо от смоци
И твойте хубави ръце далече там на хоризонта
са извиващи се змии пъстри като изгрев знак за
сбогом

Оставам слисан аз стоя объркан
Така съм уморен от любовта която ти презираш
Срамувам се от любовта която ненавиждаш ти

Какво е тяло без душа
И как ли съм могъл да се надявам да се слея с
твойто

някогашно тяло щом душата
ти така далече е била от мене

И да се слее тялото с душата
Тъй както правят го телата живи
О само мъртва моя си била

* * *

И въпреки това как взирам се понякога в далечината
Дали не идва раздавачът
И как с каква наслада всеки ден очаквам твоето
писмо

сърцето ми като сръндак
подскача видя ли

вестителят да идва
И си представям аз неща направо неосъществими
тъй като сърцето ти не е до
мен

И си представям как ще се качим на лодка двамата
сами

а може би и трима и как никога и никой на
света

не ще узнае нищо за
прекрасното ни пътешествие

към нищото но и към другото
и то завинаги

Във все по-синьото море по-синьо и от всичко синьо
на света

В това море където няма да извикат никога земя
за твойта предпазлива
красота по-чисти и от всички думи
песните ми ще се вдигат още
по-свободни над вълните

Не е ли вече късно за това загадъчно пътуване сърце
Но лодката ни чака тя е нашата фантазия
А пък реалността ще ни обвърже някой ден ако
душите ни
обвързани са за това
прекрасно скитане

* * *

Хайде храбро сърце вече лампата гасне прелей ѝ от
своята

кръв
Хайде ти мой живот подкрепи тая лампа на
любовта
Хайде дай ми оръдие път
И да дойде накрая победното време тъй скъпото
време

за нашто завръщане

* * *

Аз давам на надеждата си моите очи два
скъпоценни камъка

*Аз давам на надеждата си моите ръце победни
палми*

*Аз давам на надеждата си и нозете триумфални
колесници*

Аз давам на надеждата си моята уста една целувка

*Аз давам на надеждата си ноздрите които вдишват
мирисите*

на разцъфналия май

Аз давам на надеждата си моето сърце ex voto^[1]

*Аз давам на надеждата си бъдещето трепкащо
като самотна*

светлинка в дълбоката гора

[1] Според обещанието (лат.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.